

højtærede Minister, hvad han sigter til. Jeg beder ham oplyse for Folketinget, hvad han har tænkt sig, man skulde foretage af ekstraordinær Art for at bøde paa den Mangel, der sikkert er til Stede i Overgangsperioden.

Før jeg slutter de Bemærkninger, jeg her har fundet Anledning til at gøre, vil jeg omtale et Spørgsmaal, som jeg mener, at alle dette Tings Medlemmer og Vælgerne ude i Landet har Krav paa at faa rigtig Rede paa. Der er i forskellige Blade i denne Tid opstaaet en ret hidsig Polemik om det Spørgsmaal, hvad der egentlig er Aarsagen til, at Delegationens Forhandlinger om et Samlingsministerium brast. Dette Ting har ikke hatt Lejlighed til at tale om dette Forhold. Det er en bekendt Sag, at da Spørgsmaalet om Salg af de vestindiske Øer var gaaet til Landstinget, standsedes Forhandlingerne, der foranlediget ved, at Hans Majestæt Kongen gennem sin Konseilspræsident lod Partiformændene meddele, at han ønskede at faa Mulighederne for et Samlingsministerium mellem Rigsdagens Partier overvejet. Disse Overvejelser førte, som man ved, ikke til noget. Af de førte Forhandlinger fremgaar det, at en af Grundene dertil var den, at den højtærede Regering som Betingelse for et Samlingsministerium fastholdt, at dette Ministerium skulde være saaledes sammensat, at de to Regeringspartier, der nu findes, havde Flertal i et saadant Ministerium. Om dette Krav vil jeg sige, at et Samlingsministerium er ikke det samme som et parlamentarisk Ministerium; et Samlingsministerium er et Ministerium, sammensat af alle Partier i den lovgivende Forsamling, og et Ministerium, der er sammensat paa den Maade, kan man ikke kalde et parlamentarisk Ministerium i Ordets egentlige Forstand. Af de offentlige Forhandlinger fremgaar det jo, at man fra anden Side ønskede en ligelig Sammensætning af et saadant Samlingsministerium, tre Mand fra hvert Parti. Det forekommer mig, at dette var et Forslag, der var acceptabelt og stemmende med Situationen, men da Ministeriet og dets Tilhængere i Delegationen stadig med Styrke fastholdt, at det nye Ministerium, der sammensattes med Bistand fra alle Partier, maatte indeholde Flertal for Flertallet i dette Ting, som støtter det nuværende Ministerium, gav Venstre med Tilslutning af de konservative delegerede efter og tilbød at gaa med til et Samlingsministerium, der indeholdt Muligheden for, at Flertallet i dette Ting beholdt Flertallet i Ministeriet. Jeg skal henvise til de Udtalelser, som derom er faldet fra Venstres Ordfører i det andet Ting, Landstingsmand J. Pedersen, han refererede Forholdene saaledes, som de laa; hans Udtalelser herom findes i Landstingstidende Sp. 1860, og med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske citere nogle af hans Udtalelser. Forslaget fra Venstres Side gik ud paa at overlade til Hans Majestæt Kongen at udnævne Konseilspræsidenten, men mellem Mænd, der ikke havde taget fremragende Del i Øjeblikkets politiske Strid, og der blev eksempelvis nævnt et Par Mænd, ikke fra Venstres Side — Venstre stillede sig i saa Henseende uden speciel Interesse —, men to Mænd tilhørende andre Partier, nemlig den nuværende Handelsminister og Grø Frijs, der er Medlem af Landstinget. Dette vilde man imidlertid ikke gaa ind paa fra anden Side. Landstingsmand J. Pedersen udtalte saa i Landstinget, at han bagefter har set, at man fra Regeringens Side paa- staaar, at man nok vilde have accepteret et Ministerium med den nuværende Handelsminister som Konseilspræsident. Derefter udtaler Landstingsmand J. Pedersen: „Hvis det er rigtigt, saa er det for mig et yderligere Vidnesbyrd om, at man paa dette Tidspunkt ikke ønskede nogen Overenskomst. Thi vilde man være gaaet ind paa i Fællesskab at anmode Hans Majestæt Kongen om at udnævne Hage til Konseilspræsident, kunde man have gjort det. Det kom ikke bag paa de Herrer. De havde hørt Navnet nævne allerede Dagen før, og havde de kunnet og villet gaa ind derpaa, havde vi været over dette vanskelige Punkt, og saa havde dette ene Stridspunkt været ude af Verden“. Dersom Ministeriet og dets Tilhængere i Delegationen havde taget Venstre paa Ordet og havde accepteret et Ministerium Hage, var Venstre gaaet ind derpaa. Det var Venstres Standpunkt i denne Sag, men der blev ikke ført Forhandling om dette specielle Forhold. Efter de Udtalelser, der foreligger fra Lands-

tallet i dette Ting, som støtter det nuværende Ministerium, gav Venstre med Tilslutning af de konservative delegerede efter og tilbød at gaa med til et Samlingsministerium, der indeholdt Muligheden for, at Flertallet i dette Ting beholdt Flertallet i Ministeriet. Jeg skal henvise til de Udtalelser, som derom er faldet fra Venstres Ordfører i det andet Ting, Landstingsmand J. Pedersen, han refererede Forholdene saaledes, som de laa; hans Udtalelser herom findes i Landstingstidende Sp. 1860, og med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske citere nogle af hans Udtalelser. Forslaget fra Venstres Side gik ud paa at overlade til Hans Majestæt Kongen at udnævne Konseilspræsidenten, men mellem Mænd, der ikke havde taget fremragende Del i Øjeblikkets politiske Strid, og der blev eksempelvis nævnt et Par Mænd, ikke fra Venstres Side — Venstre stillede sig i saa Henseende uden speciel Interesse —, men to Mænd tilhørende andre Partier, nemlig den nuværende Handelsminister og Grø Frijs, der er Medlem af Landstinget. Dette vilde man imidlertid ikke gaa ind paa fra anden Side. Landstingsmand J. Pedersen udtalte saa i Landstinget, at han bagefter har set, at man fra Regeringens Side paa- staaar, at man nok vilde have accepteret et Ministerium med den nuværende Handelsminister som Konseilspræsident. Derefter udtaler Landstingsmand J. Pedersen: „Hvis det er rigtigt, saa er det for mig et yderligere Vidnesbyrd om, at man paa dette Tidspunkt ikke ønskede nogen Overenskomst. Thi vilde man være gaaet ind paa i Fællesskab at anmode Hans Majestæt Kongen om at udnævne Hage til Konseilspræsident, kunde man have gjort det. Det kom ikke bag paa de Herrer. De havde hørt Navnet nævne allerede Dagen før, og havde de kunnet og villet gaa ind derpaa, havde vi været over dette vanskelige Punkt, og saa havde dette ene Stridspunkt været ude af Verden“. Dersom Ministeriet og dets Tilhængere i Delegationen havde taget Venstre paa Ordet og havde accepteret et Ministerium Hage, var Venstre gaaet ind derpaa. Det var Venstres Standpunkt i denne Sag, men der blev ikke ført Forhandling om dette specielle Forhold. Efter de Udtalelser, der foreligger fra Lands-